

M A R K U S R I S S A N E N

Kansi / Cover
Tutti Frutti, 2012 M138
Akryyli kankaalle / Acrylic on canvas
45x50 cm

M A R K U S R I S S A N E N

T U T T I F R U T T I

Maalauksia Paintings

2000 2012

galleria **heino**

Tyty Pahka / Dull Burt, 2012 M142
Akryyli kankaalle / Acrylic on canvas
120 x 130 cm

Pihkat, pahkat ja pyörteet

Markus Rissanen maalaukset tarjoavat näkymän maailmaan, jonka kuvittelemme tuntevamme ennalta. Taiteilija tuo tarkasteltavaksemme asioita, joita olemme nähneet lukemattomia kertoja – sieniä, kukkia, pahkoja, geometrisia pyörteitä, värikarttoja ja kirjoitusta – mutta teosten tulkinta vie ajatukset toisaalle. Ikään kuin Rissanen kysyisi erityislaatuisten maalauksellisen kielen avulla: Kuinka tehdä näkyväksi näkeminen? Miten maalata maalaaminen? Minne arkisten havaintojemme taiteellinen esittäminen voi johtaa? Onko olemassa luonnollinen todellisuus ja todellinen luonto, vai onko meidän esitettävä nämäkin aina jonkin tarjolla olevan järjestelmän – esimerkiksi maalaustaiteen, kirjoituksen tai tieteen – keinoin, jotta ylipäänsä voisimme nähdä jotakin?

Luonnontieteistä, geometriasta, optisista leikeistä ja modernin taiteen historiasta ammentava Rissanen kuuluu taiteilijasukupolveen, joka on palannut esittävään kuvaan. Arkinen ja tuttu latautuvat kuitenkin hänen teoksissaan erityisellä outouden tunteella ja luonnostakin tulee kulttuurisesti koodattua ja analyttistä.

Rissanen tavamerkeiksi muodostuneet hätkähdyttävät väriharmoniat ja orgaaninen geometrinen liike eivät ole teoksissa läsnä pelkästään kaksioletteisen pinnan tutkiskelua varten. Pikemminkin ne ilmentävät intuition varassa etenevää matkaa näkemisen ja merkitysten muodostamisen ytimeen. Rissanen teoksia katsoessa tulee usein tunne, että hän koettaa

tehdä näkyväksi karnevalistisen ilon elämän aistimellisista nautinnoista. Monissa uusimmissa, Galleria Heinossa esillä olevissa teoksissa tämä kokemisen leikkisä taso asettuu kuitenkin vuoropuheluun vakavamman, kuolemasta muistuttavan mustuuden – *ei minkään* – kanssa.

Rissanen maalaukset palaavat mieliin myös kreikkalaisen *theoria*-sanan alkuperäisen merkityksen, joka korostaa – ei käytännöstä etäännyttä abstraktia ajattelua – vaan konkreettista *katselemista* ja sen varaan rakentuvaa spekulatiota. Antiikin teoreetikoiden tavoin Rissanen viettää aikaa katselemalla maailmaa ja muovaamalla tietoisesti näkemäänsä ja kokemaansa. Tässä prosessissa käytännöllinen *praksis* ja ajattelu kasvavat kiinni toisiinsa, ja mitattavissa ja analysoitavissa oleva fyysinen ulkoinen tieto yhdistyy, ei ainoastaan ihmisen sisäiseen tietoon, vaan myös tunteisiin.

Rissanen taiteen kantava esteettinen ominaisuus on lakkaamaton liike näiden eri tasojen välillä. Ehkäpä juuri siksi gallerian lattia alkaa omituisesti viettää ja pyöriä hänen maalauksiaan katsoessa. Tähän leikkiin osallistuminen on kuitenkin ehdottomasti vaivan arvoista: astumme ulos Rissanen orkestroimasta visuaalisesta taikaesityksestä aina jollakin tapaa uudistuneina, ikään kuin hänen maalauksensa saisivat aikaan pienenpieniä muutoksia havaintomekanismeissamme ja johdattelisivat näkemään maailman jälleen kerran hieman erilaisena, uutena.

Anita Seppä

Aktivoitunut tyhjä tila / Activated Empty Space, 2008 M129
Akryyli kankaalle / Acrylic on canvas
200 × 240 cm

Resin, Burls and Swirls

The paintings of Markus Rissanen offer a glimpse into a world we think we know. The artist presents for our perusal things we have seen countless times – mushrooms, flowers, burls, geometric swirls, colour charts, writing – but interpreting the works our thoughts are carried elsewhere. It is as if Rissanen were posing questions in an extraordinary painterly language: How can vision be made visible? How can the act of painting be painted? Where can the artistic presentation of everyday perceptions lead? Is there a natural reality and a real nature, or must they too be always presented through some existing system – such as painting, writing or science – for us to be able to see anything at all?

Drawing ideas from natural sciences, geometry, optical games and the history of modern art, Rissanen belongs to a generation of artists who have returned to the figurative idiom. In Rissanen's work, however, the mundane and the familiar are suffused with a peculiar sense of strangeness, and even nature becomes culturally coded and analytical. The shocking colour harmonies and organic geometric movement that have become Rissanen's trademarks are there not just so that we may observe them on the two-dimensional surface; they are expressions of an intuitive journey to the very heart of seeing and the formation of meaning. Looking at Rissanen's works, one frequently gets a feeling he is trying to paint into visibility the carnival-

istic joy of life's sensory pleasures. However, in many of the most recent works, now on show in Galleria Heino, this playful level of experience engages in a dialogue with a more serious blackness that reminds you of death – of *nothing*.

Rissanen's paintings are also reminders of the original meaning of the Greek word *theoria* which, instead of denoting abstract thinking estranged from practice, stresses concrete *observation* and speculation based thereon. Like the ancient theorists, Rissanen too spends time observing the world and consciously manipulating the things he has seen and experienced. In this process, *praxis* and thinking become one and external physical knowledge, measurable and analysable, merges not only with internal knowledge, but also with emotions.

The aesthetic mainstay of Rissanen's art is the unceasing movement between these levels. Perhaps that is why the floor of the gallery seems to tilt and spin strangely when you look at his paintings. But it is definitely worth taking the ride: stepping out of the magical visual show orchestrated by Rissanen we are always refreshed in some way, as if his paintings were to effect the tiniest of changes in our mechanisms of perception and lead us to see the world once again slightly different, new.

Anita Seppä